

ידעתיך

גרגורי אבו במשכן לאמנות עין חרוד

התערוכה מציגה לראשונה את סדרת העבודות שיצר גרגורי אבו בחמש השנים האחרונות תחת השם ידעתיך. הסדרה כוללת סרטים ובהם פעולות שביצע אבו באתרים שונים בקצות תבל - באיי לופוטן שבצפון נורווגיה, ביער יקושימה שבדרום יפן, בשמורת עין זיו שבגליל המערבי ובאתר הביזנטי שבטבה שבנגב. אבו, המשמש בהם כשחקן, כבמאי וכצלם מציב את עצמו כחוליה נוספת ומרעננת באמנות שעניינה מודעות לטבע ולקיימות כמו גם לרב תרבותיות של העידן הזה.

גרגורי אבו הוא אמן פרפורמנס ווידאו רב-גוני. התערוכה משלבת מיצב, סרטי-ווידאו ופרפורמנס. האביזרים הכלולים בה - קערות פורצלן רחבות-היקף, מתלה מעץ אורן יפני מצופה עלי זהב וגלימות פשתן - הם פרי עיצובו.

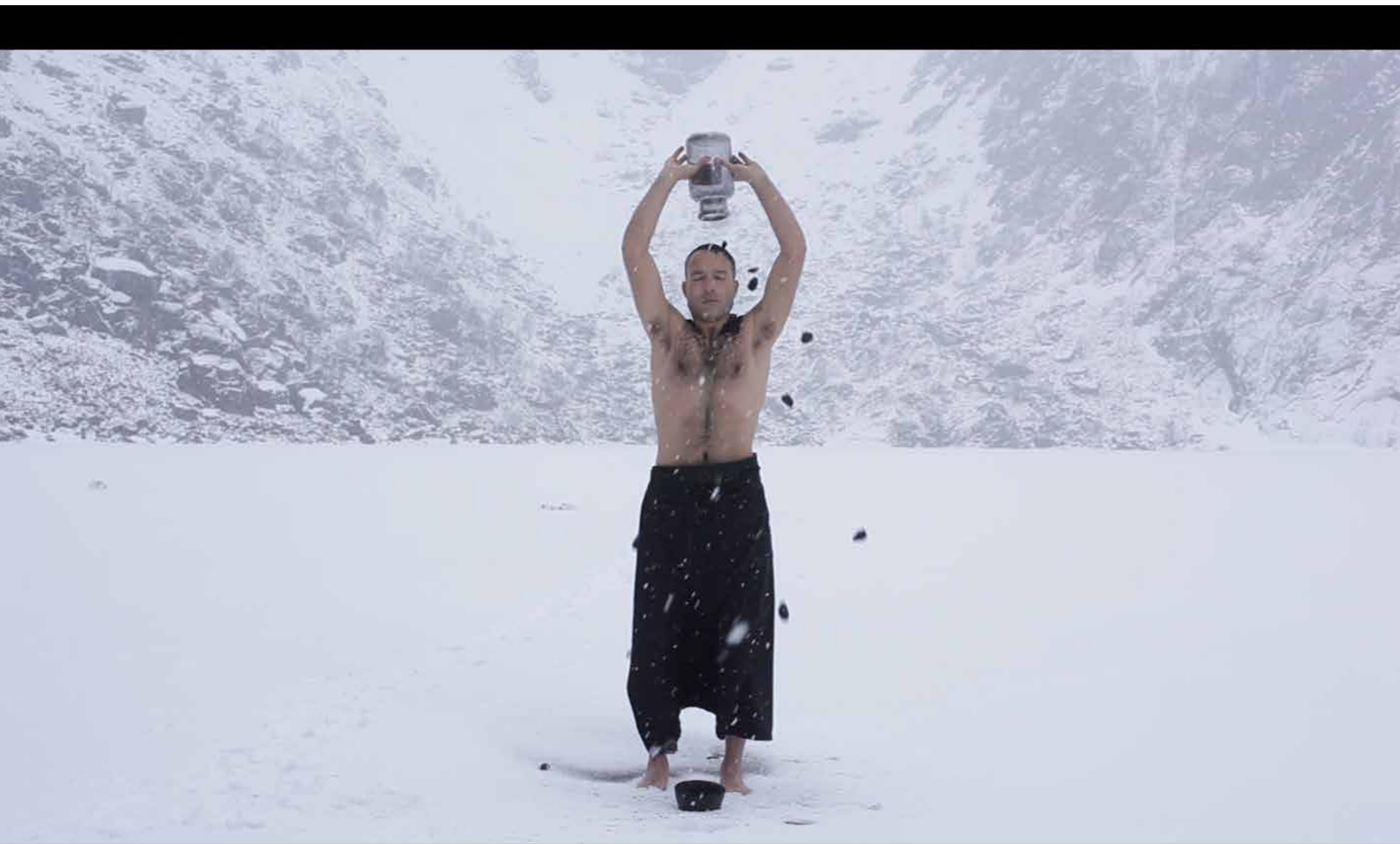
התערוכה היא תולדה של המפגש של אבו עם המשכן לאמנות. עין חרוד. במהלך סגר הקורונה הראשון, במאי 2020, הוא הוזמן לפעול בתוך אולמות המוזיאון, שהיה סגור לקהל. הפעולות שביצע בחללי התצוגה הריקים כונסו לסרט ידעתיך: הפרפורמנס, המוצג גם הוא בתערוכה. בתגובה לאדריכלות האור של המוזיאון, חיפה אבו את קירות אולם התצוגה ביריעות בד והפך אותו למעין אוהל מועד. כבית ארעי או מבנה נוודי המזמין את הקהל להתכנס בו. בכך יש משום מחווה לאדריכלות מעוררת ההשראה של המשכן לאמנות, ובוחנת את המושג "בית".

התערוכה מפנה לנושאי הקיימות והמודעות האקולוגית. בנושא הקיימות: אבו אינו מנסה להשתלט על הטבע על אף שההתרחשות בטבע איננה בהכרח צפויה. בנושא המודעות שוולטר בינמין כינה כ"התפילה הטבעית של הלב", הצופה בתערוכה מתחיל לשים לב לפרטי פרטים של העשייה שלו עצמו ביומיום. הסדרה הנוכחית, שכותרתה מצהירה ידעתיך, עונה על שאלות אלה ברוח העידן הפוסט-חילוני הנוכחי, המאופיין בפתיחות ובסובלנות למגוון רחב של דעות ואמונות.

בפרק הראשון, שצולם בנורווגיה המושלגת, אבו צובע את שם ההוויה בקליגרפיה על גבי גיליון נייר, תולה אותו על מתלה דמוי שער ומאפשר לו לנוע ברוח, ולבסוף גם מבעיר אותו באש. בפרק השני, ביער יקושימה, הוא תולה את גלימתו על מתלה דומה, שבנה מעץ ארז מקומי, ויוצר חיבור בין מעשה ידי אדם וטבע. בפרק השלישי, בשמורת עין זיו, הוא נושא על כתפיו קערות מים בעזרת מוט המתלה, ובפרק הרביעי, בטבה, הוא מצפה קערה שבורה בעלי זהב. במשיחות מכחול קצובות, ואז מנפץ אותה - פעולות המתייחסות לרעיונות הקבליים של "שבירת הכלים" ו"תיקון".

אתרי הצילום שלו מתייחסים למקומות קדושים - כנסיות עתיקות, בתי מדרש וחורשות הקשורות לדת השינטו. האביזרים המשמשים אותו בפעולותיו הטקסיות זוכים גם הם לשמות בודהיסטיים או קבליים ואופן סידורן בחלל מייצג את מבנה הספירות הקבליות או את המעבר בין קודש לחול המגולם בשער הטוריאני היפני.

אוצרות: בת-שבע גולדמן-אידה ויניב שפירא

JETESAIS (Iknowyou)

Gregory Abou at Mishkan Museum of Art, Ein Harod

This exhibition presents for the first time a series of works created by Gregory Abou (b. 1974, France; lives and works in Tel Aviv) under the title Jetesais (Iknowyou). The videos present a series of actions performed by Abou over the past five years around the world: at the Lofoten archipelago in northern Norway; in the Yakushima Forest in southern Japan; at the Ein Ziv nature reserve in western Galilee; and at the Byzantine site of Shivta in the Negev Desert. Abou is a versatile performance and video artist. The exhibition features installation and films that document performances - with objects of his own design (large ceramic bowls, a gate-like structure coated in gold leaf, and linen robes) - in which the artist serves as the director, actor, and cameraman. Abou presents a new, refreshing chapter in art that engages with nature and sustainability, as well as the multiculturalism of the current age.

The exhibition is the outcome of Abou's encounter with the Mishkan Museum of Art, Ein Harod. During the first COVID-19 lockdown in Israel, in May 2020, he was invited to perform inside the Museum, which was closed to the public. The actions he performed in the empty museum halls echoed the series now on exhibit and are featured in the film *Jetesais: The Performance*. Responding to the Museum's architecture of light, Abou covered the gallery walls in this exhibition with sheets of fabric, thereby turning it into a kind of Tabernacle in the Wilderness, a temporary accommodation or nomadic structure that beckons visitors to gather within it. This is not only an homage to the inspirational architecture of the Museum, but also an exploration of the concept of "home."

The exhibition draws attention to sustainability and ecological awareness. Abou strives to be a part of the natural environment, without taking over, despite the unexpectedness of his actions in nature. In the spirit of Walter Benjamin's "natural prayer of the

heart," the viewers, too, start to notice the details of their daily actions. Abou's previous series of works, *Areyouthere* (2009-14), dealt with the existential question of proximity to, or distancing from, God. The current series, titled *Iknowyou*, appears to answer that question in the spirit of our post-secular era, with its characteristic openness and tolerance for a wide range of spiritualities.

In the first chapter, photographed in snowy Norway, he draws God's name in calligraphic letters on a sheet of paper, hangs it on a gate-like structure, allows it to stray in the wind, and finally sets it on fire. In the second chapter, in the Yakushima Forest, he hangs his robe on a similar structure, made with local cedar wood, and forms a connection between the man-made and nature. In the third chapter, at the Ein Ziv nature reserve, he uses a pole from that structure to carry bowls of water on his shoulders. And in the fourth chapter, in Shivta, he uses rhythmic brushstrokes to coat one of the bowls, which has broken, with gold leaf, and then smashes it - actions that allude to the Kabbalistic notions of "breaking the vessels" and "repairing."

Abou's focus is on the elements - fire, earth, water, and air. The venues he chooses are associated with various religions - an old church, a beth midrash, forests used by Shintoists - and he gives the objects used in his personal ceremonies Buddhist or Kabbalistic titles: the wooden gate-like structure marks the transition between the sacred and the profane, like the Japanese Torii gate in the Shinto religious tradition; the clay bowls' arrangement represents the kabbalistic Sefirot (divine emanations); and the linen robes, which accentuate the artist's physical presence, he calls *Kami* and *Kaze* - meaning "divine wind" in Shinto, a notion also recalling warrior monks

curators: **Batsheva Goldman Ida**
and **Yaniv Shapira**

